

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος

- Φ.—Τὰ πράγματα, βρέ Περικλῆ, λαμβάνουν διαστάσεις, καὶ τῶν πραγμάτων φαίνεται πῶς ἄλλαξε ἡ φάσις.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.— Τί ἐννοῶ; Τί θέλεις νὰ νοήσω;
εἶναι ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω;
ἐν πρώτοις εἶδες τὸν Βοσσέρ, τὸν στρατηγὸν τὸν Γάλλο,
μὲ Περουσὸν καὶ Σεβαλιέ, ἐὰν δὲν ἀμφιδάλλω;
- Π.—Τὸν εἶδα... τάχα τί μ' αὐτό;
- Φ.— "Εἰ πὲς μου τίνος μοιάζει;
- Π.—Τοῦ Πετμεζᾶ, ἂν καὶ γι' αὐτὸ καθόλου δὲν μὲ νοιάζει.
- Φ.—Τί Πετμεζᾶ, τί τοῦ Δαγκλῆ, καὶ τί τοῦ Κυδωνάκη;
αὐτὸς εἶναι, βρέ μάτια μου, ἀπὸ μεγάλο τζάκι.
'Εν πρώτοις τοὺς πενήντα του νομίζω πῶς τοὺς ἔχει,
καὶ ὅπου μυρισθῆ λουφέ μὲ ἄλλους δύο τρέχει,
εἶναι κοντὸς μὰ νόστιμος, καὶ ἔχει κάτι μάτια,
ποῦ σαῖτεύουν τῆς καρδιαῖς τῆς κάνουνε κομμάτια,
ἔχει καὶ ὑπογένειο κομφὶ κομφᾶ καὶ μεῦσι,
καὶ μαθημένος φαίνεται πῶς εἶνε 'στὸ γιουρούσι,
εἶναι καὶ λίγο φαλακρὸς, ἀλλ' ὅμως δὲν σημαίνει,
γιατί μὲ τὸ κασκέτο του τὴν ἔχει σκεπασμένη.
- Π.—Μὰ ποῦ τὸν εἶδες βρέ καὶ σύ;
- Φ.— Τὸν εἶδα μὲς 'στοὺς δρόμους
μ' ὀκτὼ κλητῆρας δίπλα του καὶ δύο ἀστυνόμους.
Φοροῦσε κάτι κόκκινα, κάτι χρυσᾶ κορδόνια,
κάτι σπαλέταις κίτρινες, κάτι μαβιὰ γαλόνια,
κάτι φτερά φρηγκόκοτας κάτασπρα καὶ γαλάζια,
ἓνα σπαθὶ Λουὶ κατόρζ, σπιρούνια καὶ τσαπράζια.
Καὶ ἦτανε, βρέ Περικλῆ, ἔτσι σὰν παπαγάλος,
γεμάτος ἀπὸ χρώματα καὶ ἄλλων χρόνων Γάλλος.
Λοιπὸν τὸν 'πῆραν τὰ παιδιὰ ἀμίσως ἀπ' ὀπίσω
καὶ μὲς 'στ' ἀσκέρι ἔτυχε κι' ἐγὼ νὰ τὸν γνωρίσω.
Καὶ νᾶκουε, βρέ Περικλῆ, φωναῖς καὶ νταραβέρι!
«μωρὲ καὶ πῶς ταξειδεύεις;» τοῦ φώναζε τ' ἀσκέρι,
ἄλλοι ἀπαρντὸν μουσιῶ καζάκ,» πολλοὶ ἀκόζα βολέτε;
δὲν ξέρετε Ταλιάνικα ὀλίγα νὰ μᾶς λέτε;»
καὶ δὸς του ἀπ' εἰδῶ σερκλαιῖς κι' ἀπὸ 'κεῖ πέρα ζήτω,
καὶ ὁ Βοσσέρ τοὺς ἔβλεπε καὶ ἰσταυροκοπεῖτο.
- Π.—'Αλλὰ γιατί, βρέ Φασουλῆ, μέσα 'στοὺς δρόμους τρέχει;
- Φ.—Γιατί κι' αὐτὸς πρὸς τὸ παρὸν ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχει.
- Π.—Καὶ τί ζητεῖ αὐτὸς εἰδῶ;
- Φ.— Νὰ μᾶς διοργανώσῃ.
- Π.—Μὰ πῶς βρέ; τάχα στρατηγοὶ εἰδῶ δὲν εἶναι τόσοι;
Δὲν εἶναι ὁ Πετμεζᾶς, δὲν εἶν' ὁ Κορωνάιος,
δὲν εἶν' ὁ Τσίρος, ὁ Δαγκλῆς, ὁ 'Ράλλης ὁ γενναῖος,
δὲν εἶναι ἀντιστράτηγος Σούτσος ὁ κοντοστούπης,
δὲν εἶναι ἀρχιστράτηγος ἀκόμη κι' ὁ Τρικούπης;
- Φ.—Καὶ τί εἶν' αὐτοί, βρέ Περικλῆ, ἀπέναντι 'στὸν Γάλλο;
καὶ ποῦ ν' ἀκούτης, μάτια μου, ἀκόμη κι' ἓνα ἄλλο!
Αὐτὸς δὲν εἶναι μοναχὰ θηρίο 'στὸ μπαροῦτι,
μὰ εἶναι καὶ κολυμβητῆς καὶ κάνει μακροβοῦτι,

- ποῦ πέφτει 'στοῦ Δαμασκηνῶ ὡς τὸ Μαραθωνῆσι,
καὶ ξαναπέφτει, Περικλῆ, καὶ βγαίνει 'στὸ Παρίσι.
'Εκτὸς αὐτοῦ σ' εἰδοποιῶ κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
πῶς εἶναι καὶ περίφημος ἀκόμη 'στὴν καθάλλα,
σοῦζαις δεξιὰ, σοῦζαις ζερβά, σοῦζαις δλόρθαις ξέρει
καθάλλα πέρνει ἀντιῶρο κι' ἀπ' τοῦ παπα τὸ χέρι.
- Π.—Αὐτὸς λοιπὸν καθὼς τὸν λὶς 'σὰν 'Αη Γιώργης μοιάζει;
- Φ.—Καὶ νᾶξερεις τί τραντακτὸ φαγεῖ σοῦ κατεβάζει!
Τρία μπιφτίκια τὸ πρωῖ, τὸ βράδου ἄλλα τόσα,
τὸ μεσημέρι τέσσερα καὶ κάπαρη μὲ γλώσσα,
'στῆς τέσσερης τὸ δειλινὸ ἕναν καφφὶ μὲ γάλα,
καὶ ὕστερα ἐπίσκεψις κολύμπι καὶ καθάλλα.
- Π.—'Ωστε αὐτὸς πολὺ καλὰ θὰ μᾶς διοργανώσῃ.
- Φ.—Καὶ τὸ πουγγὶ μας, Περικλῆ, πρὸ πάντων θὰ γανῶναι.
Καὶ ποῦ νὰ 'μπῆ ἀργότερα μὲς 'στὰ ψηλὰ σαλόνια
μ' ἐκείναις τῆς σπαλέταις του καὶ τὰ χρυσᾶ γαλόνια
καὶ εἶναι καὶ ὁ Σεβαλιέ κι' ὁ Περουσὸν μαζί του,
κι' ἐκεῖ νὰ βλέπης σὰν φασὸν τὴν διοργάνωσί του.
Μπὸν ζοῦρ μαντάμ, μπὸν ζοῦρ, μουσιῶ, βενέζ ισι, [θῆσι]
- καὶ μὲς 'στὰ ὅλα θ' ἀπαντᾶς κι' αὐτὸν τὸν Κολοῦνι,
καὶ δὸς του πιὰ Φραντζέζικα καὶ Γαλλικὰ συνάμα,
κι' ἔτσι θὰ πέρνη πιὰ φωτιὰ μαζί τους κάθε ντάμα.
Κι' ἀφοῦ καὶ τῆς ἐξῆντα τῆς 'στὸ τέλος μᾶς κτυπῶναι
μᾶς δίνει ἓνα ραντεβου καὶ πάει 'στὸ Παρίσι.
- Π.—'Αλλὰ μὲ παρασκότισες, μὸν σέρ ἀμί, ἀλήθεια,
κι' ἄλλῃ βοῦζ ἂν, βᾶ τὰν, μποκτάν, μ' αὐτὰ τὰ κολοκῆ

Νέον ἄσμα τοῦ καιροῦ
καπνοφάντου φλογεροῦ.

Εἶμαι καπνοφάντης, μὰ καπνὸ δὲν πιάνω,
καὶ 'στὰ θεωρεῖα τῶν διπλωματῶν
ἐλευθέρως μπαίνω κι' ὅτι θέλω κάνω
δίχως νὰ φοβοῦμαι τάγματα στρατῶν.

Σφύριζε μοῦ λένε, δὸς του καὶ σφυρίζω,
χειροκρότα, λένε, καὶ χειροκροτῶ,
ἀπ' τὰ θεωρεῖα ὅποιον θέλω βρίζω,
καὶ τοὺς ἐναντίους τοὺς τσαλαπατῶ.

Μόνος μου τὸν λόγο μὲς 'στὸ πάλκο πέρνω
καὶ γιὰ τὴν πατρίδα μ' ὄλους συζητῶ,
κι' ἂν κανεῖς μ' ἐγγίξῃ 'στὴν στιγμή τὸν δέρνω,
καὶ λουφέ γιὰ τοῦτο ἔχω δυνατὸ.

Εἶμαι καπνοφάντης καὶ σωστὸς λεβέντης,
κι' ἔχω τὸν Λομπάρδο φίλο μου στενὸ,
κάνω ὅ,τι θέλει ὁ χρυσὸς ἀφέντης,
κι' ἔτσι καλοτρόγω καὶ καλοπερνῶ.

'Στὴ βουλή ἐφέτος κόσμος θὰ χαλάσω
κι' ἴσως ἀπ' τὸ ζήτω ξηλαρυγγιασθῶ,
ἀλλὰ δὲν πειράζει τόσο κι' ἂν βραχυνιάσω,
ἀφοῦ γιὰ τὸ ζήτω πέρνω τὸν μιοθῶ.

Καὶ νέα
σπουδαῖα

Καὶ ἄλλα σπουδαιότερα 'στὸ ἔθνος μα εὐρήθησαν...
κοντὰ 'στὰ τόσα σοβαρά, κοντὰ 'στὰ τόσα δάνεια,
ἐκ τῆς Κερκύρας γράφουσι πῶς πάλιν κατισχίθησαν
ὀκάδες εἴκοσι καπνοῦ καὶ ἄλλα δηρὸ χαβάνια.